

عنه وقتي ابوالمعالي احمد بن طاهر جندت شيخ محي الدين آمد و
گروه ما نيزه سال است که از پسران تربت منور و اعضا
او کج شده است شيخ فرمود برود در کوش او بلوی که
ام ملام شيخ عبدقادر ترا میگوید که از پسران برود
حله ابوالمعالي گفت که رفتم و همچنان کردم که شيخ فرمود
بعد از آن او را تربت نیامد و خبر رسید که مشغری
اهل جلیب زده شده اند **انذالیا راوی ماکو میگوید**
وقتی شيخ ابو الحسن علی بن احمد مدین شد شيخ بیاد
آمد در خانه او را عی بود و آن نوعیت که از کبوتر
و قری بود گفت با کسی این را عی شش ماه است که
مبید و این قری نه ماه است که او را میبندد فرمود
متع ما فیک لا تلک بیا روبرو چه در است ممالک خود
و قری را فرمود شيخ الحافظه حال قری در تربت

در ناله شد و را عی مینه آرون گرفت تا آنکه برودند
نقل است از شرح ابو الحسن ابن ابوالفتح که شيخ ابو بکر
ججای احوال سینه داشت حضرت سج ما او را میفرمود
که شریعت مطهره از تو پیش من نکایت میکند و حضرت
شيخ او را منع میکرد از نفس خیز ما و او باز میزد و سر
حضرت شيخ دست مبارک بر سر او آورده و همه حواریت
و مقامات او سلب کرد او بید حال تمام از بغداد رفت
رفت و در هر وقت که قصد بغداد کردی برو افتاد
و اگر کسی او را بر دشتی تا او را بغداد برود و در فضا
وقت مادر ابو بکر که گمان بر سج رفت و بخال باز
منود که من قدرت رفتن ندارم و جگم از پیش وقت
او میسوزد حکیم آه چه از م جگم میسوزد فرمود او را
اذن کردم تا از فرق فرود زمین شد و بغداد آید